

[Flemming Hansen]

Industriministeren, der kendte indholdet af rapporterne, traf den beslutning, at rapporterne ikke måtte offentliggøres, da de indeholdt så vigtige og så fortrolige oplysninger om firmaernes forhold, at de ville kunne blive til skade for de pågældende virksomheder. Det er indtil nu ministerens ret at træffe en sådan afgørelse, og efter at jeg har haft lejlighed til at studere rapporterne indgående, må jeg sige, at det også er hans pligt, og jeg anerkender ministerens mod og hans konsekvente holdning i denne sag og siger dermed også, at vi ikke kan gå ind for offentliggørelsen af de to rapporter.

Der er nemlig tale om to store danske virksomheder, der konkurrerer på et marked med betydelig international konkurrence og mod firmaer med meget store kapitalinteresser, ligesom markedet er præget af en overproduktion og en betydelig konkurrence fra statsstøttede firmaer i Østlandene. Disse forhold er fremgået af ministerens indledning i dag, og det er i øvrigt også forhold, som medarbejderne på en af virksomhederne så rigtigt har peget på i henvendelser til folketingets medlemmer.

Som nævnt har jeg nu haft lejlighed til at se rapporterne, og jeg kan med sikkerhed sige, at såfremt jeg havde været leder af en af de to virksomheder, ville jeg have fundet det helt urimeligt at offentliggøre dem, idet der ikke er tvivl om, at virksomhederne ville være væsentlig ringere stillet, såfremt deres konkurrenter fik hele materialet i hånden, og der ville måske endda være tvivl om, hvorvidt virksomhederne kunne fortsætte deres drift rentabelt fremover, hvis man i den grad skulle overlade alle fortrolige oplysninger til sine konkurrenter.

I hvert tilfælde kan jeg sige, at hvis jeg var udenlandsk eksportør til Danmark, ville jeg være lykkelig for at kunne kigge mine konkurrenter i den grad i kortene og endda kunne gøre det uden at have én eneste kroners omkostninger i den anledning. Det er vist kun i Danmark muligt at forestille sig, at man i den grad vil genere sine egne virksomheder, med mange ansatte og en betydelig eksport.

Når dette er sagt, er det måske også på sin plads at tilføje, at vi ud over de forslag til ændringer, der er indeholdt i lovforslag nr. L 5, som ministeren omtalte i sin indledning, måske burde overveje, om dele af monopol-

loven trænger til at blive gennemgået med en ajourføring for øje. En række organisationer og enkeltpersoner har peget på, at loven ikke er fulgt med udviklingen, og at monopoltilsynet er blevet lidt vel bureaukratisk.

Kritikken af monopolloven har især gået på, at loven ikke er fulgt med den stærke udvikling, der er sket siden 1955 i markeds-mæssig henseende. Den stigende internationalisering og internationale samhandel, der har været efter vor tilslutning til EFTA i 1964 og til EF i 1973, gør, at det nok er rimeligt, at loven tager mere højde herfor end i øjeblikket, og vi vil gerne med baggrund i disse kendsgerninger overveje, om der skal ske ændringer i monopolloven.

Jens Peter Jensen (V):

Nu står vi her igen og diskuterer disse rapporter, som fru Tove Lindbo Larsen sagde før. Tja, det er næsten sagt med et lille suk, for hvor er det dog overflødigt!

Jeg kan ganske tage ministerens redegørelse til efterretning, ikke blot underretning, og jeg kan ikke gøre andet end at anbefale at stemme imod det forslag til dagsorden, som er stillet af fru Anne Grete Holmsgård. Det er for mig at se et utidigt forsøg på sammenblanding af den lovgivende og den udøvende magts funktioner, og det vil jeg ikke være med til. Vi skal værne om hver del af forfatningen. Det er en opgave for dette ting.

Er der noget, man er utilfreds med, må man lave loven om. Det har ministeren stillet forslag om, og det har vi været igennem. Det kan naturligvis ikke være med tilbagevirkende kraft; at lave lovgivning med tilbagevirkende kraft er også noget, man skal lade være med her i tinget. Det bekræftede ministeren, da vi havde debatten om lovforslag nr. L 5. Ved den lejlighed fremhævede jeg, at det kunne være ønskeligt og nyttigt, om vi fik en mere gennemgribende reform af monopolloven. Det blev også nævnt af hr. Larsen-Ledet, men ministeren var på det tidspunkt ikke rigtig optaget af tanken, slog det lidt hen med, at et sådant udvalg vel aldrig kunne blive enigt om noget som helst, men det er jo heller ikke afgørende. Det afgørende er, om det kan komme med et udredningsarbejde, som dette høje ting ud fra sine forudsætninger kan bedømme og tage stilling til.